

LBRIS

We know  
books

Bogdan Ioan Dițu - Bogdy

**REALITĂȚILE**  
**mele COLORATE**  
**de până acum**

  
EDITURA  
**CREATOR**  
BRAȘOV 2022

## CUPRINS

Capitolul 1	· ERA UN COPIL NĂSTRUȘNIC	· 5
Capitolul 2	· SE NAȘTE COPILUL MINUNE	· 18
Capitolul 3	· COPILUL ȘI „RONȚĂILĂ”	· 21
Capitolul 4	· COPILUL ZBURĂTOR ( <i>leagănul</i> )	· 24
Capitolul 5	· PIZZA ȘI PLĂCEREA GUSTULUI ÎNAINTE DE TOATE	· 26
Capitolul 6	· CIOCOLATA, CEL MAI IUBIT GUST	· 29
Capitolul 7	· OBRAZNIC LA MUZICĂ, NU SE LIPEA STILUL PROFESORULUI DE EL	· 33
Capitolul 8	· ANIMĂLUȚE DE PLUȘ	· 36
Capitolul 9	· CONDUC ORICE AUTOVEHICOL, ÎMI PLAC LA NEBUNIE... MOȘTENIRE DE FAMILIE	· 40
Capitolul 10	· DE LA FRICA DE AVION LA PLĂCEREA DE A ZBURA	· 42
	ÎN LOC DE ÎNCHEIERE	· 45

## Capitolul 1

**ERA UN COPIL NĂSTRUȘNIC**

Era un copil năstrușnic, dar așa era el, asta nu înseamnă că era chiar obraznic, era un copil obișnuit. Copilăria fără năstrușnicii nu e copilărie.

Prima năstrușnicie pe care nu am mai întâlnit-o la niciun copil până acum, la vârsta de 9 ani, a fost cam așa: eram mic, aveam câțiva dințișori, dar simțeam din adâncul sufletului meu un dor imens de tati și de mami.

Pe vremea aceea, dar și acum de altfel, mă uitam cu jind la papucii tatălui meu și ca să îi arăt cat de mult îmi lipsește i-am înnodat șireturile de la pantofi ca să nu mai plece și să ramână mai mult timp acasă cu mine... nu prea vorbeam atunci, dar așa mi-am exprimat sentimentele.

Și acum mi se mai face dor de ei și sunt tare fericit când suntem împreună.

De mic am fost neastâmpărat și chiar neascultător. O exasperam pe mama, mai ales atunci când trebuia să mâncăm.

Îi ceream ceva și apoi, brusc, voiam altceva. De exemplu, voiam cartofi prăjiți și când soseau la masă cartofii, mă răzgândeam și voiam pastele de la mămica mea.

Dar mami a fost foarte răbdătoare cu mine și mi-a acceptat toate toanele. Câteodată am mai încasat și o pălmuță, așa, din dragoste, pe tema mâncatului.





Alta dată, când am fost la un restaurant cu terasă, locul acela avea un fel de căsuță simpatică, unde toți copiii micuți ca mine intrau curioși.

Si ce să vezi! am fugit de la masă, am intrat în căsuță, Mami nu a știut unde sunt și era să nu mai pot ieși afară.

Am tras o spaimă, mamă-mamă!

Căsuța era foarte mică, aproape ca pentru căței.

Țin minte și acum cum s-au panicat toți și cum eu m-am distrat pe seama disperării lor.

Ce frumos e să fii mic și să nu îți pese de nimic.



Acum, când îmi aduc aminte de o altă năstrușnicie, de la ski, nu sunt prea mândru de mine! Dar să vă spun ce s-a întâmplat.

Un coleg mi-a tăiat calea pe pârtie, adică s-a băgat efectiv în fața mea, și eu care sunt iute din fire, l-am luat la bătaie.

I-am dat niște pumni, poate și un picior, dar mândria mea a fost mare, pentru că am câștigat.

Bineînțeles că ne-am împăcat și suntem camarazi buni.